

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/69/2025
Identifikačné číslo spisu:	1222010668
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1222010668.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného O. P. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku), prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 18. decembra 2025 v Bratislave dovolanie obvineného O. P. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Martina Priecele proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2023, sp. zn. 3To/26/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. P. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 7. decembra 2022, sp. zn. 6T/70/2022, uznal obvineného O. P. za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák. (účinného v čase spáchania skutku) na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. v spojení s § 74 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený O. P. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 18. apríla 2023, sp. zn. 3To/26/2023, rozhodol tak, že postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Dňa 25. apríla 2024 bolo Mestskému súdu Bratislava I doručené písomné podanie obvineného formálne označené ako Žiadosť o dovolanie v zmysle § 368 ods. 1 a nasl. Tr. por., v ktorom obvinený zároveň požiadal o ustanovenie obhajcu na účely podania kvalifikovaného dovolania a zastupovania v dovolacom konaní. V nadväznosti na túto žiadosť bol obvinenému ustanovený obhajca JUDr. Martin Prieceľ, prostredníctvom ktorého podal dňa 1. apríla 2025 kvalifikované písomné dovolanie, v rámci odôvodnenia ktorého namietal, že okresný súd, tak ako aj krajský súd, pri rozhodovaní nevychádzali z riadne zisteného skutkového stavu, nevykonali navrhované dôkazy (najmä výsluch svedka N.) a v rámci voľného hodnotenia dôkazov vyhodnotili všetky obvineným a obhajobou prezentované argumenty a závažné pochybnosti jednoznačne v jeho neprospech. Poukázal tiež na skutočnosť, že ani na jednom zo zaistených predmetoch sa nenachádzala jeho DNA. Obvinený ďalej namietal rozpory vo výpovediach príslušníkov Policajného zboru, ako aj nezákonnosť ich služobného zákroku spočívajúceho v overení totožnosti obvineného, keď mal za to, že vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek podozrivého správania neboli splnené podmienky na jeho vykonanie a služobný zákrok je rozporný s § 18 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Služobný zákrok podľa názoru obvineného nemal zákonný podklad a dôkaz takto získaný nemožno považovať za zákonne získaný a použiteľný v trestnom konaní. Taktiež namietal obsah zápisnice z jeho výsluchu v postavení obvineného, ktorý nediktoval a ktorého znenie bolo výlučne v dikcii prítomného vyšetrovateľa, ako aj skutočnosť, že hoci sa priznal k tomu, že bol pod vplyvom návykovej látky, čo v podstatnej miere ovplyvnilo jeho rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť, uvedené súdy vôbec nebrali do úvahy a s danou skutočnosťou sa vôbec nevysporiadali. Záverom dovolania obvinený uviedol, že v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdmi, neboli dodržané všetky zásady trestného konania, najmä týkajúce sa práva na obhajobu, náležité zistenie skutkového stavu, spravodlivý proces, ako aj v súvislosti s hodnotením dôkazov zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov. V tejto súvislosti namietal nepoužitie zásady in dubio pro reo a neprimeranosť uloženého trestu, ktorý vzhľadom na splnenie podmienok na uloženie trestu na úplne spodnej hranici trestnej sadzby, prípadne na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, považoval za neprimerane prísny.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom, okrem iného, porušenie ustanovenia § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12 Tr. por. a aby rozhodol v zmysle § 386 a nasl. Tr. por., teda, aby napadnuté rozhodnutia zrušil a prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „prokurátor“) podaním zo 6. augusta 2025 konštatujúc nenaplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Mal za to, že orgány činné v trestnom konaní vykonali všetky dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností a zákonnosť vykonaného dokazovania potvrdil vo svojom rozhodnutí i krajský súd, ktorý dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci na hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie ohľadom správneho ustálenia viny obvineného a zákonným spôsobom vyvodil z neho i správne právne závery. K námietke obvineného o nezákonnosti služobného zákroku príslušníkov Policajného zboru prokurátor uviedol, že krajský súd správne konštatoval, že služobný zákrok spočívajúci v overení totožnosti osoby je zákonným oprávnením policajtov, ktorý je možné uplatniť aj bez existencie bezprostredného podozrenia z protiprávneho konania. Nie je potrebné, aby mal policajt poznatky o predchádzajúcom konaní osoby, ktorú kontroluje, a samotné správanie obvineného (nočné hodiny, miesto so zvýšeným výskytom trestnej činnosti, prebehnutie cez vozovku) odôvodňovalo oprávnenie požadovať preukázanie totožnosti podľa § 18 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Navyše, po výzve policajtov obvinený sám uviedol, že má pri sebe drogy, čím bezprostredne vzniklo dôvodné podozrenie z páchania trestného činu, a tým aj oprávnenie pokračovať v služobnom zákroku. Za nedôvodnú považoval aj námietku obvineného, že súdy jednostranne vychádzali len z výpovedí zasahujúcich policajtov a odmietli vykonať ďalšie obhajobou navrhované dôkazy, pričom sa stotožnil s konštatovaním krajského súdu o úplnosti a dostatočnosti vykonaného dokazovania. Prokurátor mal za to, že skutkové závery okresného súdu, ako aj krajského súdu, boli vykonané v súlade so zákonom a k žiadnemu procesnému pochybeniu, ktoré by malo za následok nezákonnosť rozhodnutia, nedošlo. Vyhodnotenie výpovedí svedkov a ostatných dôkazov považoval za presvedčivé, pričom výhrady obvineného k dôkaznej situácii neobsahujú nové ani

relevantné skutočnosti, ktoré by zakladali dôvody dovolania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného O.Á. P. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 2. decembra 2025 bolo dovolanie obvineného O. P. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Obvinený vecne napáda uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu bez konkrétnej subsumpcie v zásade z nasledovných dôvodov:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.); a
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku

vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

K obvineným namietanému nevykonaniu ním navrhovaných dôkazov a k podľa jeho názoru neprávnomu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej zdôrazňuje, že pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie navrhnutých dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov najvyšší súd dopĺňa, že súd nie je povinný vykonať dôkazy navrhnuté stranami konania, či vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V nadväznosti na to je potrebné poukázať na skutočnosť, že obvinený počas konania predložil viacero návrhov na dokazovanie, resp. doplnenie dokazovania, pričom niektorým bolo vyhovené. Zvyšné nevykonané návrhy súd prvého stupňa uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Následne podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil dokazovanie za skončené. (...)

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súde zvážiť, či navrhnutý dôkaz považuje za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospeje k negatívnemu výsledku, je povinný rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Dovolací súd z predloženého spisu pritom zistil, že súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením. Dôvodnosť odmietnutia však dovolací súd nebol oprávnený skúmať. Naopak odvolací súd nemal povinnosť vyrovnáť sa s návrhmi, nakoľko zo strany obvineného neboli prezentované. [Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 3/2019]

Nevykonanie dôkazu, resp. jeho odmietnutie, nemožno považovať za nezákonnosť rozhodnutia a konania mu predchádzajúcemu. Je plne na úvahe v predmetnej trestnej veci konajúceho a rozhodujúceho súdu, aby sám rozhodol podľa okolností prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Preto, aj v argumentačnej zhode so svojím vyššie citovaným rozhodnutím, na margo námietky obvineného o porušení jeho práva na obhajobu v kontexte nevykonania ním navrhovaných dôkazov, najvyšší súd uzatvára, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 7. decembra 2022 (č. I. 170 spisu) vyplýva, že okresný súd sa dôkazným návrhom obvineného na vykonanie výsluchu svedka D. N. zaoberal a tento vykonal (hoci svedok odmietol vypovedať) a taktiež sa zaoberal dôkazným návrhom obvineného na vykonanie výsluchu svedka K. X., ktorý uznesením vykonať odmietol. Keďže potom už ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania prednesené neboli, súd uznesením podľa § 274 ods. 1 Tr. por. vyhlásil dokazovanie za skončené. Následne sa s vykonanými dôkazmi, ako i s odmietnutím návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania zo strany obhajoby okresný súd dostatočne a procesne správne vysporiadal aj v odôvodnení svojho rozsudku. I krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, z akých dôvodov návrhy obvineného na doplnenie dokazovania (opätovné vypočutie znalkyne Ing. U. F., ďalších neoznačených svedkov a odborníka z odboru meteorológie) odmietol. K namietanému nevykonaniu výsluchu svedka N. N. najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že vykonanie tohto dôkazu obvinený, resp. jeho obhajca v konaní na okresnom súde, ani v konaní na krajskom súde, nenavrhoval.

Uvedený postup okresného súdu a na neho nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu nemôže dovolací súd hodnotiť inak, než za súladný so zákonom. Je jednoznačne súladné so zákonom, ak o vine a treste rozhodujúci súd, súc viazaný zásadami zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností [§ 2 ods. 10 Tr. por.] a voľného hodnotenia dôkazov [§ 2 ods. 12 Tr. por.] vykoná len tie dôkazné návrhy, ktoré podľa jeho úvahy môžu prispieť k náležitému objasneniu skutočností dôležitých pre posúdenie veci a vydanie spravodlivého meritórneho rozhodnutia.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo obvineného, aby sa konajúci súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že v čase výsluchu, pri ktorom sa k spáchaniu skutku priznal, bol pod vplyvom návykovej látky, čo v podstatnej miere ovplyvnilo jeho rozpoznávaciu a ovládaciu schopnosť, najvyšší súd poukazuje na výsledky znaleckého posudku MUDr. E. K., znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie psychiatria č. 24/2022, z ktorého vyplýva, že obvinený sám neudával bezprostredne na čas skutku opojenie psychoaktívnou látkou, ale aj v prípade keby užil predtým pervitín a marihuanu, nevznikli také okolnosti, za ktorých by mohol mať forenzne významnejšie narušené schopnosti vnímať a reprodukovat' prežité udalosti.

Obvinený O. P. v procesnom postavení zadržaného - podozrivého pri výsluchu 9. apríla 2022 uviedol, že včera večer si dal pervitín a marihuanu, fyzicky a psychicky sa cíti v poriadku a je schopný vypovedať. Taktiež pri následnom výsluchu v procesnom postavení obvineného, pri ktorom sa k spáchaniu skutku priznal, uviedol, že po fyzickej stránke sa cíti byť zdravý, taktiež aj po stránke

psychickej. Obvinený ani jedenkrát nesignalizoval, že by sa necítil dobre a ani z iného jeho správania nevyplývalo, že by mal byť pod vplyvom omamnej látky. Navyše, v zmysle tejto výpovede (priznania sa ku skutku) sa vyjadril aj pri znaleckom dokazovaní u MUDr. K.. Je teda zrejmé, že v prípade vznesenej námietky ide len o účelovú snahu obvineného spochybniť zákonnosť jeho priznania z prípravného konania. To isté platí aj o námietke obvineného týkajúcej sa obsahu zápisnice o jeho výsluchu v procesnom postavení obvineného, keďže, ako vyplýva zo zápisnice o predmetnom výsluchu, obvinený po prečítaní zápisnice vyhlásil, že obsah zápisnice je v súlade s jeho výpoveďou a preto nežiada jej opravu ani doplnenie.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn., že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K otázke údajnej nezákonnosti služobného zákroku príslušníkov Policajného zboru, subsumovateľnej pod dovolací dôvod podľa § 371 písm. g) Tr. por., najvyšší súd poukazuje na vecne a argumentačne správne odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý k tejto otázke uviedol, že „príslušníci Policajného zboru v rámci plnenia svojich úloh v zmysle zákona (teda spolupôsobenie pri ochrane základných práv a slobôd, najmä pri ochrane života, zdravia, osobnej slobody a bezpečnosti osôb a pri ochrane majetku), sú oprávnení overiť totožnosť osoby. A to bez ohľadu na predchádzajúce zisťovanie a overovanie, či bol získaný bezprostredný poznatok o páchaní priestupku alebo trestného činu, bez overovania skutočností, či s osobou už prišli v minulosti do kontaktu alebo nie. Vychádzajúc z obsahu výpovedí zasahujúcich príslušníkov PZ, že miesto, kde sa obžalovaný zdržiaval patrilo k lokalite zvýšeného výskytu trestnej činnosti, preto mu venovali zvýšenú pozornosť, pričom sa jednalo o neskoré nočné hodiny a obžalovaný pred služobným vozidlom prebehol cez cestu smerom na K. B., je možné akceptovať služobný zákrok policajtov vo forme oprávnenia požadovať preukázanie totožnosti podľa § 18 ods. 1 zákona o Policajnom zbore. Táto situácia totiž mohla vyvolať potrebu skontrolovať osamelú osobu pohybujúcu sa v neskorých nočných hodinách na mieste zvýšeného výskytu trestnej činnosti (§2 ods. 1 písm. a) zákona o Policajnom zbore), prípadne mohlo ísť osobu, na ktorú je vyhlásené pátranie (§ 2 ods. 1 písm. l) zákona o Policajnom zbore), a to i napriek tomu, že neexistovalo konkrétne podozrenie zo spáchania trestného činu, resp. priestupku (§ 2 ods. 1 písm. b) zákona o Policajnom zbore). V služobnom zákroku boli policajti oprávnení pokračovať len za existencie ďalších zákonných podmienok, t. j. dôvodnosti podozrenia z páchania trestnej, či priestupkovej činnosti. Nakoľko si však obžalovaný stále šiahal do rozkroku a uviedol, že má pri sebe drogy, príslušníci PZ nadobudli podozrenie z páchania trestnej činnosti a boli oprávnení v služobnom zákroku pokračovať.

Odvolací súd preto uzatvára, že na podklade zabezpečených dôkazov a po ich vyhodnotení, nemožno konštatovať, že by príslušníci PZ len náhodne zastavili obžalovaného a začali vykonávať zásahy do ústavou garantovaných práv jednotlivca, ale naopak vyššie uvedené skutočnosti odôvodňujú služobný zákrok príslušníkov PZ v súlade so zákonom, ktorý v inkriminovanom čase pri plnení úloh Policajného zboru mali plné právo kontrolovať obžalovaného. Preto postup príslušníkov PZ nebol neoprávnený.“

Nad rámec uvedeného dovolací súd uvádza, že v predmetnej veci boli príslušníci Policajného zboru podľa § 18 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore oprávnení požadovať preukázanie totožnosti obvineného, prebiehajúceho pred ich služobným vozidlom v neskorých nočných hodinách na mieste zvýšeného výskytu majetkovej a drogovej trestnej činnosti, aj bez existencie konkrétneho podozrenia zo spáchania trestného činu, resp. priestupku. Následné priznanie obvineného, že má pri sebe drogy, zakladalo dôvodné podozrenie z páchania trestnej činnosti, čím bol splnený zákonný predpoklad pre ďalšie pokračovanie v služobnom zákroku. Uvedený postup príslušníkov Policajného zboru teda nemožno považovať za postup v rozpore so zákonom a rovnako nespôsobuje ani nezákonnosť ďalších vykonaných procesných úkonov.

Najvyšší súd preto uzatvára, že touto dovolacou námietkou nebol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Pokiaľ ide o namietanie záverov znaleckých posudkov, vierohodnosti výpovede svedkov a hodnotenia skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou, dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienenou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

K námietke obvineného týkajúcej sa nepoužitia zásady "in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., je potrebné uviesť, že použitie predmetnej zásady prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a

zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 37/1971) a teda táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť predmetom skúmania dovolacieho súdu pri dovolaní podanom obvineným.

K námietke údajne neprimerane prísneho trestu, najvyšší súd upozorňuje na judikát R 86/2015, podľa ktorého dôvodom dovolania je len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Otázka primeranosti trestu je preto a priori vylúčená z rámca dovolacieho prieskumu podľa § 371 ods. 1 Tr. por. K možnej aplikácii mimoriadneho zmierňujúceho ustanovenia súd poukazuje na stanovisko R 5/2011, podľa ktorého „[h]motnoprávne ustanovenie § 39 Tr. zák. (...) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďovať pod "nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia", zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (...) Nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. (...) nezakladá žiadny dovolací dôvod.“

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného O. P. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.